

ovenfor refereret under Omtalen af Handel med Kvinder og Børn.

Den 11. Oktober vedtog Forsamlingen den af Rapportøren, Fru *Plaminkova* (Czekoslovakiet), forelagte Rapport; den australske Delegerede, Fru *Osborne*, benyttede herved Lejligheden til at fremhæve, hvorledes Udvalget for Børneforsorg med ringe Midler søger at bekæmpe de Vanskeligheder, som Krisen og Arbejdsløsheden medfører for Børnene, og at paapege de Farer, der truer Ungdommen, ved at Industrien i tiltagende Grad benytter sig af Børnenes Arbejdskraft.

3. Opium og andre skadelige Bedøvelsesmidler.

Femte Udvalg bemærkede med Tilfredshed, at forskellige Stater i Aarets Løb havde ratificeret Opiumskonventionen af 1925; den er nu ratificeret af 48 Stater og har saaledes faaet den tilsigtede universelle Karakter.

Med Hensyn til Konventionen af 13. Juli 1931 om Begrænsning af Fabrikationen og om Regulering af Fordelingen af skadelige Bedøvelsesmidler fremhævede Udvalget Vigtigheden af, at denne Konvention inden den 13. April 1933 ratificeres af det tilstrækkelige Antal Stater, saaledes at den kan træde i Kraft til det i Undertegningsprotokollen fastsatte Tidspunkt, den 13. Juli 1933; forskellige Delegerede erklærede i denne Forbindelse, at deres Regeringer havde til Hensigt at ratificere Konventionen inden den angivne Dato, og i Tillid hertil besluttede Udvalget at anmode 4. Udvalg om at opføre de til Ikrafttrædelsen fornødne Beløb paa Budgettet for 1933. Som ovenfor nævnt, blev denne Anmodning tilligemed Udvalgets Ønsker om de fornødne Bevillinger til Afholdelse af 2 aarlige Møder i den raadgivende Opiumskommission og Trykning af Konventionens Procès-Verbaux imødekommet i 4. Udvalg.

5. Udvalg beskæftigede sig endvidere med Resultaterne af den i Bangkok i November 1931 afholdte Opiumskonference, som gav Anledning til en livlig Diskussion

mellem den kinesiske Delegerede paa den ene Side og de franske, britiske, nederlandske og indiske Delegerede paa den anden Side. Konferencen havde til Formaal at undersøge Mulighederne for de i 1912 og 1925 vedtagne Opiumskonventioners Anvendelse i Østen; og Deltagere var kun de direkte interesserede Lande, nemlig Storbritannien, Frankrig, Indien, Japan, Nederlandene, Portugal og Siam. Den paa Konferencen vedtagne Overenskomst af 27. November 1932, der saaledes danner et Supplement til Konventionen af 11. Februar 1925 og alene har Hensyn til de paagældende Landes Besiddelser i Østen, gaar ud paa for disse Omraaders Vedkommende at gøre Opiumshandelen til et Regeringsmonopol; ved Aftalen forpligter Staterne sig endvidere til kun at sælge Opium mod kontant Betaling og kun til Personer over 21 Aar. Salget er derimod ikke, saaledes som Forholdet er i Europa, begrænset til det medicinske og videnskabelige Behov.

Allerede i Februar 1932 udtalte den kinesiske Regering i et Memorandum til Folkeforbundets Generalsekretær sin Beklagelse af, at Bangkok-Konferencen ikke havde ført til andre og mere effektive Forholdsregler, ikke blot til Undertrykkelse af Opiumsrygning, men ogsaa til Bekæmpelse af Fabrikationen af og Handelen med Opium, og under Debatten i 5. Udvalg gav den kinesiske Delegerede paany Udtryk for de i nævnte Memorandum anførte Synspunkter. Efter den kinesiske Regerings Mening burde Dyrkningen af Opiumsvalmuen søges begrænset gennem et absolut Forbud mod Import, Eksport, Fabrikation, Besiddelse og Brug af Opium, da man fra et økonomisk Synspunkt ikke kunde gøre sig Haab om at begrænse Tilførslen og Indsmuglingen af Opium uden først at undertrykke Efterfølgelsen; at der i Østen ubestrideligt fandt ulovlig Handel med Opium Sted, kunde ikke retfærdiggøre Opretholdelsen af et Monopol-system, som tillod ikke-medicinsk Forbrug, i hvilken Henseende den kinesiske Delegerede anførte, at Monopolhandelens højere Priser snarere opmuntrede end begrænsede